

Vi er meget enige i sigtet og specielt hele det afsnit, der handler om, at dommerne og domstolene skal flyttes væk fra Justitsministeriet. Det er vi meget enige i, men som jeg sagde tidligere, synes vi i Fremskridtspartiet ikke, at vi vil foregribe begivenhedernes gang, og det er det, SF i en vis grad gør i andet afsnit af den motive-rede dagsorden. Det synes vi er synd, og vi synes, det er urimeligt allerede nu at lægger sig fast på, hvad vi vil, og at vi bør afvente Domstolsudvalgets redegørelse og betænkning.

Netop derfor er vi nået dertil, at da det ikke er kutyme i Fremskridtspartiet at undlade at stemme til noget, har vi to valgmuligheder, og da vi ikke kan stemme for den motiverede dagsorden, lander vi på, at vi stemmer imod den. Det er som sagt mest af hensyn til formuleringen i andet afsnit, som vi ikke vil lægge os fast på endnu. Men intentionerne i SF's motiverede dagsorden kan vi godt støtte.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hvis nu Fremskridtspartiet kan støtte intentionerne i vores forslag, som jo i høj grad også går ud på at styrke Justitsministeriet, vil jeg lige minde hr. Tom Behnke om, at vores argument for at diskutere flytningen af politiet var at frigøre Justitsministeriet fra tunge forvaltningsopgaver og magtopgaver og sørge for, at Justitsministeriet kan udvikle sig anderledes. Dér vil jeg så lige sige, at jeg ikke har brugt som argument, at det er sådan i andre lande; jeg har bare sagt: ligesom det er i andre lande. Argumentet for mig lå bestemt et andet sted.

Og om det punkt, som har fået Fremskridtspartiet til ikke at ville stemme for forslaget, vil jeg sige, at det forstår jeg til gengæld ikke. Vi har jo ikke sagt, hvordan det skal gøres. Men at man på nogen måde tøver over for, at domstolene skal selvstændiggøres, har jeg næsten ikke kunnet høre herinde; jeg har næsten ikke hørt én eneste sige, at det ikke var en opgave, der burde løses, fordi det åbenbart ikke fungerer godt nok, som det er. Hvordan den skal løses, har vi jo ikke lagt os fast på. Vi har bare sagt, at det i hvert fald må være noget af det, der skal på plads i denne sag.

Jeg siger det ikke for at få Fremskridtspartiet til at ændre beslutning. Men som jeg sagde til fru Gitte Seeberg, skal vi passe på vores fordomme, og det er godt at tænke med hovedet i stedet for med fordommene. Derfor ville jeg være glad for at have Fremskridtspartiet med,

men jeg siger det altså ikke for at overtale nogen, men bare for at gøre opmærksom på, at argumentationen ikke var helt indlysende for mig.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg blev lidt trist, da jeg hørte hr. Tom Behnke forklare, hvorfor han ikke mente, at han havde hørt nogen argumenter for, at man skulle skille anklagemyndigheden og politiet.

Derfor vil jeg lige repetere det kort: Det, der er helt centralt, og som er ganske usædvanligt i forhold til alle mulige andre lande, vi plejer at sammenligne os med, er den konstruktion, vi har skabt omkring anklagemyndigheden. Den danske anklagemyndighed er meget selvstændig og har kompetence til at skære sager til og at beslutte sig for at rejse tiltale eller for tiltalefald.

Det betyder, at med det grundlag, hvorpå anklagemyndigheden handler, skal anklagemyndigheden have mulighed for en høj grad af objektivitet. Og hvis det er sådan, at den har et snævert samarbejde med det politi, som naturligvis af menneskelige årsager, når det har en sag, hvori det finder, at der er noget kriminelt, har et indbygget drive, der bevirker, at det argumenterer for, at det har brugt mange ressourcer på sagen, mener jeg, at det er meget vigtigt, at der er en adskillelse mellem de to myndigheder, således at anklagemyndigheden er uafhængig af politiet, som har efterforsket en sag med den iver, som politiet efterforsker med, når det drejer sig om kriminelle sager.

Det er udelukkende et forsøg på at skille de to myndigheder fra hinanden, fordi anklagemyndigheden har så store beføjelser i Danmark – til forskel fra mange andre lande, hvor man i højere grad ser på lovens ord, og hvor man ikke nødvendigvis behøver at have den samme adskillelse.

Søren Søndergaard (EL):

I de senere år har Justitsministeriet jo uigendri-veligt rodet sig ud i en række meget uheldige sager – med tamilsagen og Nørrebro-sagen som de hidtil største.

Til gengæld synes jeg, det retfærdighedsvis skal siges, at det jo ikke er første gang i historien, Justitsministeriet har haft store sager.

Jeg vil bare nævne en enkelt:

I tiden op til Anden Verdenskrig registrerede Justitsministeriet nidkært kommunistisk og